

10-01-2018

প্ৰাত: মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“হে মৰমৰ সন্তানসকল, সাক্ষৰ শৰীৰক মনত কৰা মানে ভূত অভিমানী হোৱা, কিয়নো শৰীৰ ৫ ভূতৰ দ্বাৰা গঠিত, তোমালোকে আত্মা অভিমানী হৈ এজন বিদেহী (অশৰীৰী) পিতাক মনত কৰিব লাগে”

*প্ৰশ্ন:- সৰ্বোত্তম কাৰ্য কোনটো যিটো কেৱল পিতাইহে কৰে?

*উত্তৰ:- গোটেই তমোপ্ৰধান সৃষ্টিক সতোপ্ৰধান, সদায় সুখী বনোৱা – এয়া হ’ল সৰ্বোত্তম কাৰ্য যিটো পিতাইহে কৰে। এই উচ্চ কাৰ্যৰ কাৰণে তেওঁৰ স্মৃতিচিহ্নও বহুত ওখ ওখ বনায়।

*প্ৰশ্ন:- কোন দুটা শব্দত গোটেই নাটকৰ ৰহস্য আহি যায়?

*উত্তৰ:- পূজ্য আৰু পূজাৰী। যেতিয়া তোমালোক পূজ্য হোৱা পুৰুষোত্তম হোৱা, পিছত মধ্যম, কনিষ্ঠ হোৱা। মায়াই পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী বনাই দিয়ে।

*গীত:- মেহফিল মে জ্বল উঠি সমা... (সমাৱেশত চাকিৰ জুইত চগাপোকবোৰ জ্বলি গ’ল...)

ওম্ শান্তি। ভগৱানে ৰহি সন্তানসকলক বুজাই যে মানুহক ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ চিত্ৰ আছে যদিও তেওঁলোককো ভগৱান বুলি ক’ব নোৱাৰি। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাসস্থান তেওঁলোকতকৈ উচ্চত। তেওঁকে প্ৰভু, ঈশ্বৰ, ভগৱান আদি বোলা হয়। মানুহে যেতিয়া ভগৱানক মাতে তেওঁলোকে ভগৱানৰ কোনো আকাৰ বা সাক্ষৰ মূৰ্তি দেখিবলৈ নাপায়, সেইবাবে যিকোনো মানুহৰ আকৃতিক ভগৱান বুলি কয়। সন্যাসীসকলক দেখিলেও ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে। কিন্তু ভগৱানে নিজে বুজাই আছে যে মানুহক ভগৱান বুলি ক’ব নোৱাৰি। নিৰাক্ষৰ ভগৱানক বহুত মনত কৰে। যিসকলে গুৰু কৰা নাই বা যি সকল শিশু তেওঁলোকক শিকোৱা হয় যে পৰমাত্মাক মনত কৰা। কিন্তু কোন পৰমাত্মাক মনত কৰিব – সেয়া কোৱা নহয়। বুদ্ধিত কোনো চিত্ৰ নাথাকে। দুখৰ সময়ত কৈ দিয়ে হে প্ৰভু। কোনো গুৰু বা দেৱতা আদিৰ চিত্ৰ তেওঁলোকৰ সন্মুখত নাহে। যদিওবা বহুত গুৰু কৰিছে, তথাপিও যেতিয়া ‘হে ভগৱান’ বুলি কয় তেতিয়া কেতিয়াও গুৰুৰ কথা মনলৈ নাহে। যদি গুৰুক মনত কৰি তেওঁকেই ভগৱান বুলি কয় তেন্তে সেই মনুষ্য জনম মৰণৰ চক্ৰত আহোতা হৈ গ’ল। এয়া ৫ তত্বৰে বনোৱা শৰীৰক মনত কৰে, যাক ৫ ভূত বুলি কোৱা হয়। আত্মাক ভূত বুলি কোৱা নহয়। তেনেহ’লে সেয়া ভূত পূজাৰ নিচিনা হৈ গ’ল। বুদ্ধিৰ যোগ শৰীৰৰ ফালে গুচি গ’ল। যদি কোনো মানুহক ভগৱান বুলি ভাবে এনে নহয় যে তেওঁৰ আত্মাক মনত কৰে। নহয়। আত্মা দুয়োজনৰে আছে। মনত কৰাজনৰো আছে আৰু যাক মনত কৰিব তেওঁৰো আছে। পৰমাত্মাক সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিয়ে। কিন্তু পৰমাত্মাক পাপাত্মা বুলি কোৱা নহয়। প্ৰকৃততে পৰমাত্মা নাম উচ্চাৰিত হলেই বুদ্ধি নিৰাক্ষৰৰ ফালে গুচি যায়। নিৰাক্ষৰ পিতাক নিৰাক্ষৰ আত্মাই মনত কৰে। তেওঁলোকক আত্মা অভিমানী বুলি কোৱা হয়। যিসকলে সাক্ষৰ শৰীৰক মনত কৰে তেওঁলোক ভূত অভিমানী। ভূতে ভূতক মনত কৰে কিয়নো নিজক আত্মাৰ সলনি ৫ ভূতৰ শৰীৰ বুলি ভাবে। নামো শৰীৰৰে ৰখা হয়। নিজকে ৫ তত্বৰ ভূত বুলি ভাবে আৰু তেওঁলোকৰো শৰীৰকে মনত কৰে। আত্মা অভিমানী হ’ব নোৱাৰে। নিজকে নিৰাক্ষৰ আত্মা বুলি ভাবিব পাৰিলেহে নিৰাক্ষৰ পৰমাত্মাক মনত কৰিব। সকলো আত্মাৰ প্ৰথম সম্বন্ধ নিৰাক্ষৰ পৰমাত্মাৰ লগত। আত্মাই দুখত পৰমাত্মাকে মনত কৰে, তেওঁৰ লগতে সম্বন্ধ আছে। তেৱেঁই আত্মাবিলাকক সকলো দুখৰ পৰা মুক্তি দিয়ে। তেওঁক জ্যোতি বুলিও কোৱা হয়। কোনো বস্তু আদিৰতো কথা নহয়। তেওঁক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। জ্যোতি বুলি ক’লে মানুহে পোহৰ বুলি ভাবে। এয়া পিতাই আহি নিজেই বুজাই আছে যে মই পৰমাত্মা, যাৰ নাম শিৱ। শিৱক ৰুদ্ৰ বুলিও কোৱা হয়। সেই নিৰাক্ষৰৰ অনেক

নাম আছে আৰু কাৰো ইমান নাম নাই। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰো এটাই নাম। যিমান দেহধাৰী তেওঁলোকৰো এটাই নাম। এজন ঈশ্বৰৰে অনেক নাম দিয়া যায়। তেওঁৰ মহিমা সীমাহীন। মানুহৰ এটাই নিৰ্ধাৰিত নাম থাকে। এতিয়া তোমালোকে মৰজীবা (জীয়াই থাকিয়েই পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা মৰা) হৈছা, সেয়ে তোমালোকৰ অন্য নাম ৰখা হৈছে, যাৰদ্বাৰা পুৰণি দুনিয়াৰ সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা। তোমালোকে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ ওচৰত জীয়াই থাকিয়েই মৰিছা। সেয়ে এয়া তোমালোকৰ মৰজীবা জন্ম। মাতা পিতাৰ ওচৰতে জন্ম লোৱা হয়। এই গুপ্ত কথা পিতাই তোমালোকক বহি বুজাই আছে। দুনিয়াৰ মানুহে শিৱক নাজানে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক জানে। ব্ৰহ্মাৰ দিন, ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি বুলিও কয়। এয়াও কেৱল গুনিছেহে যে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠা... কিন্তু কেনেকৈ, সেয়া নাজানে। এতিয়া ৰচয়িতাই নিশ্চয় নতুন ধৰ্ম, নতুন দুনিয়াৰ ৰচনা কৰিব। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ বংশৰ ৰচনা কৰিব। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে ব্ৰহ্মাক নহয়, পৰমপিতা পৰমাত্মাক মনত কৰা কিয়নো ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তোমালোক তেওঁৰ হৈছা। বাহিৰৰ দেহৰ অভিমানত থকা ব্ৰাহ্মণসকলে নিজক এনেদৰে ব্ৰহ্মাৰ সন্তান শিৱবাবাৰ নাতি বুলি নকয়। শিৱবাবা যাৰ জয়ন্তীও পালন কৰে, কিন্তু মানুহে তেওঁক নাজানে সেই বাবে তেওঁৰ সিমান আদৰ নাই। তেওঁৰ মন্দিৰতো যায়, ভাবে যে এওঁ ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ বা লক্ষ্মী-নাৰায়ণতো নহয়। তেওঁ নিশ্চয় নিৰাকাৰ পৰমাত্মা। বাকী সকলো অভিনেতা-অভিনেত্ৰীয়ে নিজৰ নিজৰ চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰি আছে, পুৰ্ণজন্ম লয়, তেতিয়াও নিজৰ নাম লাভ কৰে। এই পৰমপিতা পৰমাত্মা এজনেই, যাৰ ব্যক্ত নাম-ৰূপ নাথাকে, কিন্তু মূঢ়মতি মানুহে বুজি নাপায়। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ স্মৃতিচিহ্ন আছে, গতিকে তেওঁ নিশ্চয় আহিছিল, স্বৰ্গ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। নহ'লে স্বৰ্গ কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিব! এতিয়া পুনৰ আহি এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰৰ ৰচনা কৰিছে। ইয়াক যন্ত্ৰ বুলি কোৱা হয় কিয়নো ইয়াত স্বাহা (বলিহাৰ) হ'ব লাগে। মানুহে বহুত যন্ত্ৰ ৰচনা কৰে। সেই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ স্থূল যন্ত্ৰ। পৰমপিতা পৰমাত্মা নিজে আহি এই যন্ত্ৰ ৰচনা কৰে, সন্তানসকলক পঢ়ায়। যেতিয়া যন্ত্ৰ ৰচনা কৰে তাতো ব্ৰাহ্মণসকলে শাস্ত্ৰ কথা আদি গুনাই। এই পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ। তেওঁ কয় – এই গীতা ভাগৱত আদি সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ। এই ভৌতিক (material) যন্ত্ৰও ভক্তি মাৰ্গৰে। এয়া ভক্তি মাৰ্গৰে সময়। যেতিয়া কলিযুগৰ অন্ত হয় তেতিয়া ভক্তিৰো অন্ত পৰে, তেতিয়াই ভগৱান আহি তোমালোকক লগ কৰে কিয়নো তেৱেঁই ভক্তিৰ ফল দিয়ে। তেওঁকেই জ্ঞান সূৰ্য বুলি কোৱা হয়। জ্ঞান সূৰ্য, জ্ঞান চন্দ্ৰ আৰু ভাগ্যৱান জ্ঞানী তৰাবোৰ। অচ্ছা, পিতা হৈছে জ্ঞান সূৰ্য সেয়ে জ্ঞান চন্দ্ৰ মাতাও থকা উচিত। সেয়েহে যি শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলে তেওঁ হৈ গ'ল জ্ঞান চন্দ্ৰ মাতা আৰু বাকী সকলোবোৰ সন্তান ভাগ্যৱান তৰা। সেই হিচাপে জগদম্বাও ভাগ্যৱান তৰা হৈ গ'ল কিয়নো সন্তান হৈ গ'ল। তৰাবোৰৰ ভিতৰত কোনোবাতো বহুত উজ্জ্বল হয়। ঠিক তেনেকৈ ইয়াতো ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি হয়। সেয়া হৈছে স্থূল আকাশৰ সূৰ্য, চন্দ্ৰ আৰু তৰা আৰু এয়া হৈছে জ্ঞানৰ কথা। যেনেকৈ সেইবোৰ পানীৰ নদী আৰু এইবোৰ জ্ঞানৰ নদী, যিবোৰ জ্ঞান সাগৰৰ পৰা ওলাইছে।

মানুহে শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে, নিশ্চয় গোটেই সৃষ্টিৰ পিতা আহে। আহি স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰে। পিতাই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহে যিটো প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল। চৰকাৰে কোনো ধৰ্মক নামানে। কয় আমাৰ কোনো ধৰ্ম নাই। এয়া ঠিকেই কয়। বাবাইয়ো কয় ভাৰতৰ আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল। ধৰ্মত শক্তি থাকে। ভাৰতবাসী নিজৰ দৈৱী ধৰ্মত বহুত সুখী আছিল। বিশ্বত সৰ্বশক্তিৰ (World almighty authority) ৰাজ্য আছিল। পুৰুষোত্তমসকলে ৰাজত্ব কৰিছিল। শ্ৰীলক্ষ্মী-নাৰায়ণক পুৰুষোত্তম বুলি কোৱা হয়। ক্ৰমান্বয়ে উচ্চ নীচ হয়েই। সৰ্বোত্তম পুৰুষ, উত্তম পুৰুষ, মধ্যম, কনিষ্ঠ পুৰুষতো হয়েই। প্ৰথমে প্ৰথমে যিয়ে সকলোতকৈ উত্তম পুৰুষ হয় তেওঁলোকে পুনৰ মধ্যম, কনিষ্ঠ হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ল পুৰুষোত্তম। সকলো পুৰুষতকৈ উত্তম। যেতিয়া অধোগতি হয় তেতিয়া দেৱতাৰ পৰা ক্ষত্ৰিয়, ক্ষত্ৰিয়ৰ পৰা বৈশ্য, শূদ্ৰ কনিষ্ঠ হয়। সীতা ৰামকো পুৰুষোত্তম বুলি কোৱা নহয়। সকলো ৰজাৰো ৰজা, সৰ্বোত্তম সত্যপ্ৰধান পুৰুষোত্তম লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। এই সকলো কথা তোমালোকৰ বুদ্ধিত বহিছে। কেনেকৈ সৃষ্টিৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে। প্ৰথমে উত্তম পিছত মধ্যম, কনিষ্ঠ হয়। এই সময়ত গোটেই দুনিয়াই তমোপ্ৰধান, এয়া পিতাই বুজাই আছে। যাৰ এতিয়া

জয়ন্তী পালন কৰে, তোমালোকে ক'ব পৰা যে আজিৰ পৰা ৫ হাজাৰ বছৰ আগতে পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱৰ অৱতৰণ হৈছিল। নহ'লে শিৱ জয়ন্তী কিয় পালন কৰে! পৰমপিতা পৰমাত্মাই নিশ্চয় সন্তানসকলৰ কাৰণে উপহাৰ লৈ আহিব আৰু নিশ্চয় সৰ্বোত্তম কাৰ্য কৰিব। গোটেই তমোপ্ৰধান সৃষ্টিক সতোপ্ৰধান সদায় সুখী বনায়। যিমান উচ্চ সিমান উচ্চ স্মৃতিচিহ্নও আছিল, যিটো মন্দিৰক লুটি লৈ গৈছে। মানুহে ধনৰ কাৰণে আক্ৰমণ কৰে। ধনৰ বাবে বিদেশৰ পৰাও আহে, সেই সময়ত ধন বহুত আছিল। কিন্তু মায়া ৰাৱণে ভাৰতক কড়ী (worth a shell) তুল্য বনালে, পিতাই আহি হীৰা তুল্য বনায়। এনেকুৱা শিৱবাবাক কোনেও নাজানে। সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে, এনেকৈ কোৱাওঁ ভুল। জীৱন নাও পাৰ কৰোতা সংগ্ৰহ এজনেই। ডুবাওতা (drown) অনেক। সকলোৱে বিষয় সাগৰত ডুবি আছে, তেতিয়াই কয় – এই অসাৰ সংসাৰ, বিষয় সাগৰৰ পৰা সিপাৰলৈ লৈ ব'লা, য'ত ক্ষীৰসাগৰ আছে। গোৱাও হয় যে বিষ্ণু ক্ষীৰসাগৰত বাস কৰে। স্বৰ্গক ক্ষীৰসাগৰ বুলি কোৱা হয়। য'ত লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৰাজত্ব কৰিছিল। বাকী এনেকুৱা নহয় যে বিষ্ণু ক্ষীৰসাগৰত বিশ্রাম কৰে। তেওঁলোকে ডাঙৰ পুখুৰী বনাই তাৰ মাজত বিষ্ণুক ৰাখে। বিষ্ণুৰ ডাঙৰ মূৰ্তি বনায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ইমান ডাঙৰ মূৰ্তি হ'ব নোৱাৰে। বহুত বেছি ৬ ফুট হ'ব। পাণ্ডৱসকলৰ ডাঙৰ ডাঙৰ মূৰ্তি বনায়। ৰাৱণৰ কিমান ডাঙৰ মূৰ্তি বনায়। ডাঙৰ নাম হোৱা বাবে ডাঙৰ মূৰ্তি বনায়। বাবাৰ নাম হয় ডাঙৰ কিন্তু তেওঁৰ চিত্ৰ বহুত সৰু। এয়াতো বুজাবলৈ ডাঙৰ ৰূপ দি দিয়ে। পিতাই কৈছে মোৰ ৰূপ ইমান ডাঙৰ নহয়। যেনেকৈ আত্মা সূক্ষ্ম তেনেকৈ মই পৰমাত্মাও তৰা সদৃশ। তেওঁকেই শ্ৰেষ্ঠ আত্মা (Supreme soul) বোলা হয়, তেওঁ সকলোতকৈ উচ্চ। তেওঁ সকলো জ্ঞানেৰে ভৰি আছে। তেওঁৰে মহিমা গোৱা হয় যে তেওঁ মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপ, জ্ঞানৰ সাগৰ, চৈতন্য আত্মা। কিন্তু তেতিয়াই শুনাৰ পাৰে যেতিয়া কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ সহায় লয়। যেনেকৈ সৰু ল'ৰা-ছোৱালী সৰু কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কথা ক'ব নোৱাৰে, ডাঙৰ হৈ শাস্ত্ৰ আদি দেখিলে পূৰ্বৰ সংস্কাৰৰ স্মৃতি জাগ্ৰত হয়। সেয়ে পিতাই আহি সন্তানসকলক বুজাইছে মই পুনৰ ৫ হাজাৰ বছৰৰ পিছত তোমালোকক সেই ৰাজযোগ শিকাবলৈ আহিছো। কৃষ্ণই ৰাজযোগ শিকোৱা নাছিল। তেওঁ প্ৰালন্ধ ভোগ কৰে। ৮ জন্ম সূৰ্যবংশী, ১২ জন্ম চন্দ্ৰবংশী, পুনৰ ৬৩ জন্ম বৈশ্য, শূদ্ৰ বংশী হয়। এতিয়া এয়া সকলোৰে অন্তিম জন্ম। এই কৃষ্ণৰ আত্মাইও (ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা) শুনি আছে। তোমালোকেও শুনি আছে। এয়া হ'ল সংগম যুগৰ ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ। ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণৰ পৰা দেৱতা বৰ্ণলৈ যাব। ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম, সূৰ্যবংশী দেৱতা ধৰ্ম আৰু চন্দ্ৰবংশী ক্ষত্ৰিয় তিনিওটা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠাপক এজনে পৰমপিতা পৰমাত্মা। গতিকে তিনিওটাৰে শাস্ত্ৰও একে হ'ব লাগে। বেলেগ বেলেগ কোনো শাস্ত্ৰ নাই। ব্ৰহ্মা ইমান ডাঙৰ সকলোৰে পিতা, প্ৰজাপিতা। তেওঁৰো কোনো শাস্ত্ৰ নাই। একমাত্ৰ গীতাই হৈছে ভগৱানৰ বাণী। এনেকৈ কোৱা নহয় যে ব্ৰহ্মা ভগৱানে কৈছে। শিৱ ভগৱানে কৈছে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা, যাৰ দ্বাৰা শূদ্ৰসকলক ব্ৰাহ্মণলৈ ধৰ্মান্তৰ কৰা হয়। ব্ৰাহ্মণসকলে গৈ দেৱতা হ'ব আৰু যিসকলে কৃতকাৰ্য নহ'ব তেওঁলোক ক্ষত্ৰিয় হ'ব। দুই কলা কম হৈ যায়। কিমান ভালদৰে বুজোৱা হয়। উচ্চতকৈ উচ্চ পৰমপিতা পৰমাত্মা, তাৰ পাছতেই ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ তেওঁলোককো পুৰুষোত্তম বুলি কোৱা নহয়। যি পুৰুষোত্তম হয়, তেওঁলোকেই পিছত কনিষ্ঠও হয়। মানুহৰ ভিতৰত সৰ্বোত্তম হ'ল লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, যাৰ মন্দিৰো আছে। কিন্তু তেওঁলোকৰ মহিমা কোনেও নাজানে। কেৱল পূজা কৰি আহিছে। এতিয়া তোমালোক পূজাৰী পৰা পূজ্য হৈ আছে। নাটক এনেকৈয়ে বনোৱা হৈছে। যেতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হয় তেতিয়াই মই আহিবলগা হয়। সেয়ে বৃদ্ধি হোৱাতো নিজে নিজে বন্ধ হৈ যায়। পুনৰ তোমালোক আহি নিজৰ নিজৰ অভিনয়ৰ পুনৰাবৃত্তি কৰা। এয়া পৰমপিতা পৰমাত্মাই নিজে বহি বুজাই আছে, যাৰ জন্মদিন ভক্তমৰ্গত পালন কৰি আহিছে। এয়াতো পালন কৰিয়েই থাকিব। স্বৰ্গত কাৰোৱেই জন্মদিন পালন নকৰে। কৃষ্ণ, ৰাম আদিৰো জয়ন্তী পালন নকৰে। তেওঁলোকে তাত নিজেই সেই ৰূপতে থাকিব। এয়া হৈ গৈছে, সেয়েহে এতিয়া পালন কৰি থাকে। তাত বছৰে বছৰে কৃষ্ণৰ জন্মদিন পালন নকৰে। তাত সদায় সুখ থাকিব, জন্মদিন কিয় পালন কৰিব! সন্তানসকলৰ নাম মা-পিতায়ে ৰাখিব। তাত গুৰু নাথাকিব। প্ৰকৃততে এই কথাবোৰৰ লগত জ্ঞান আৰু যোগৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। বাকী যদি সোধা হয় তাত নিয়ম কি হ'ব? বাবাই কয় যে তাত যি নিয়ম চলি আহিছে সেয়াই চলিব, তোমালোকে সেইবোৰ সোধাৰ দৰকাৰ

নাই। প্ৰথমে কষ্ট কৰি নিজৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰি লোৱা। যোগ্য হোৱা, পিছত সুধিবা। নাটকত কিবা নহয় কিবা পদ্ধতি থাকিবই। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিজকে নিৰাকাৰ আত্মা বুলি ভাবি নিৰাকাৰ পিতাক মনত কৰা, কোনো দেহিধাৰীক নহয়। মৰজীবা হৈ পুৰণি কথাবোৰক বুদ্ধিৰে পাহৰি যোৱা।
- (2) পিতাৰ দ্বাৰা ৰচিত এই ৰুদ্ৰ যজ্ঞত সম্পূৰ্ণভাৱে বলিহাৰ যাব লাগে। শূদ্ৰসকলক ব্ৰাহ্মণ ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰ কৰাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** নিজৰ সংকল্প শক্তিৰ (will power) দ্বাৰা প্ৰত্যেককে উইল (ইচ্ছাপত্ৰৰ দ্বাৰা সম্পত্তিৰ হস্তান্তৰ কৰা) কৰাওঁতা শ্ৰেষ্ঠ সেৱাধাৰী হোৱা।

বৰ্তমান সময়ত সকলো আত্মা তোমালোকৰ সহযোগৰ পিপাসু, কিন্তু নিজৰ শক্তি নাই। তেওঁলোকক তোমালোকৰ শক্তিয়ে বিশেষভাৱে সহায় কৰিব লাগিব। সেয়েহে নিমিত্ত হোৱা সেৱাধাৰীসকলৰ মাজত সকলো শক্তি থাকিব লাগিব। যেনেকৈ পিতা ব্ৰহ্মাই অন্তিম সময়তো সকলো শক্তি উইল (will) কৰিলে, যি উইলৰ দ্বাৰা এই কাৰ্য চলি আছে, তেনেকৈ পিতাক অনুসৰণ কৰা। আত্মাসকলৰ প্ৰতি নিজৰ শক্তি উইল কৰা তেতিয়া সময়ত সেৱা সম্পন্ন হৈ যাব।

***শ্লোগান:-** য'ত একতা আৰু একাগ্ৰতাৰ শক্তি আছে তাত সফলতা সহজে প্ৰাপ্তি হয়।

!!ওম্ শান্তি!!
